

Неделя Месопустна (Месни Заговезни — 11. Февруари 2007 г.)

Апостолско четиво

ВТОРО ПОСЛАНИЕ НА СВЕТИ АПОСТОЛ ПАВЛА ДО ТИМОТЕЯ, ГЛАВА 2

1. И тъй, чедо мое, усилвай се в благодатта, която ти е дадена от Христа Исуса,
2. и каквото си чул от мене при много свидетели, предай го на верни човеци, които ще са способни и други да научат.
3. И тъй, принасяй страданията като добър воин Исус Христов.
4. Никой воин се не заплита в житейски работи; и това прави, за да угоди на военачалника.
5. Ако пък някой се и състезава, той не бива увенчан, щом се не състезава по правилата.
6. Трудещият се земеделец трябва пръв да вкуси от плодовете.
7. Разбирай, какво говоря; Господ да ти даде да разбираш всичко.
8. Помни Господа Исуса Христа от семето Давидово, Който възкръсна от мъртвите според моето благовестие,
9. заради което аз страдам дори до окови, като злодеец, но словото Божие не се вързва.
10. Поради това всичко търпя заради избраните, та и те да получат спасение в Христа Исуса с вечна слава.

Евангелско четиво

ОТ МАТЕЯ СВЕТО ЕВАНГЕЛИЕ, ГЛАВА 25

31. А кога дойде Син Човеческий в славата Си, и всички свети Ангели с Него, тогава ще седне на престола на славата Си,
32. и ще се съберат пред Него всички народи; и ще отдели едни от други, както пастир отлъчва овци от кози;
33. и ще постави овците от дясната Си страна, а козите - от лявата.
34. Тогава Царят ще каже на ония, които са от дясната Му страна: дойдете вие, благословените на Отца Ми, наследете царството, пригответо вам от създание мира;
35. защото гладен бях, и Ми дадохте да ям; жаден бях, и Ме напоихте; странник бях, и Ме прибрахте;
36. гол бях, и Ме облякохте; болен бях, и Ме посетихте; в тъмница бях, и Ме споходихте.
37. Тогава праведниците ще Му отговорят и кажат: Господи, кога Те видяхме гладен, и нахранихме, или жаден, и напоихме?
38. Кога Те видяхме странник, и прибрахме, или гол, и облякохме?
39. Кога Те видяхме болен, или в тъмница, и Те споходихме?
40. А Царят ще им отговори и каже: истина ви казвам: доколкото сте сторили това на едного от тия Мои най-малки братя, Мене сте го сторили.
41. Тогава ще каже и на ония, които са от лява страна: идете от Мене, проклети, в огън вечний, пригответен за дявола и неговите ангели;
42. защото гладен бях, и не Ми дадохте да ям; жаден бях, и не Ме напоихте;
43. странник бях, и не Ме прибрахте; гол бях, и не Ме облякохте; болен и в тъмница, и не Ме споходихте.
44. Тогава и те ще Му отговорят и кажат: Господи, кога Те видяхме гладен, или жаден, или странник, или гол, или болен, или в тъмница, и не Ти послужихме?
45. Тогава ще им отговори и каже: истина ви казвам: доколкото не сте сторили това на едного от тия най-малките, и Мене не сте го сторили.
46. И тия ще отидат във вечна мъка, а праведниците - в живот вечен.

За какво жадуват нашите мъртви

Наближава Задушница. С трескавите подготовки за почитането на починалите ни близки: пазаруване, готвене, организиране на роднините ... А дали в залисията не забравяме най-важното: да повикаме свещеник, да отправим молитва към Бога за упокой на душите на починалите, да раздадем милостиня за „Бог да прости“? Устройваме си богати гощавки, които не принасят никаква полза на починалите и за да ни укажат това, те ни се явяват насън и ни укоряват, че сме ги оставили гладни и жадни.

Разбира се, те не се нуждаят от никакви вещи, дрехи, храна... не усещат студ, глад и жажда като нас. Всичко, което принасяме в тяхна памет, има символично значение: житните зърна са символ на бъдещото възкресение; виното - на животоподавателната Лоза Христов и Неговата пречиста Кръв; свещите - горещата вяра; тамянтът - на чистата молитва и предвкушване на бъдещите небесни блага, цветята - добродетелите на починалите и любовта ни към тях; надгробният кръст означава, че погребеният е бил християнин и е починал със светла вяра във всеобщото възкресение на мъртвите. Това явяване насън става по Божие допущение, за да напомнят на живите, че се нуждаят от помощта им. Нуждаят се от молитвена подкрепа, от раздаване на милостиня в тяхна памет, за да изпросят Божията милост за успокоение на душата.

Защо хората умират

Човекът е като плод - съзрява. Не може да живее вечно на земята. Ние сме жители на небето, душата жадува за Бога, да се освободи от земните окови. Затова смъртта е милост Божия към нас, а не наказание.

За явяващия човек е ясно, че за всичко извършено на земята ще му се потърси отговор. На всеки човек са дадени таланти, определени възможности, път в живота. Да закопае тези таланти, да не ги използва разумно и да ги преумножи - значи да пропилае онова, което Бог му е отредил за всеобща полза. През земния си живот човек трябва да възраства духовно, за да се подготви за вечността. Това, което успеем да съберем тук, с това и ще се представим пред Бога. Земният живот е нашето училище за вечността. А на какво трябва да се научим? - Да придобием добродетели. Нищо земно не можем да вземем със себе си в задгробния живот, само своите душевни качества: греховете си и добродетелите си.

С какво могат живите да помогнат на мъртвите

Независимо от физическата загуба у нас остава дълбокото убеждение, че нашите покойници са живи и дори са в течение на нашите грижи, че следят действията ни, радват се и тъгуват с нас. Това убеждение има и своите догматически основания. Бог не е Бог на мъртви, а на живи. За Него границата, която ние прокараваме между живи и мъртви не съществува. Мъртвите, макар и да оставят физическите си тела, продължават да живеят с душите си, а смъртта, колкото и могъщ враг да е, не може да разкъса връзките на любовта, изградени приживе. В отвъдното, като се освобождава от грубата обвивка на тялото, душата ясно вижда своите грехове и това ѝ причинява големи страдания. Само частната молитва на близките и застъпничеството на Църквата може да облекчи състоянието ѝ. Светите отци сравняват смутената пред новоразкрилия ѝ се свят душа на починалия с птиче, изпаднало от гнездото. Близките трябва да я подпомагат в този тежък за нея период с молитви. Има канон, който се чете при самата смърт, за да се облекчат страданията при отделянето на душата от тялото. По време на опелото при четенето на разрешителната молитва свещеникът моли Господ да прости знайните и незнайни грехове на починалия. Така че опелото е един вид посмъртна изповед, при която Божията благодат чрез свещеника окончателно освобождава починалия от греховете, свързващи го със земния живот. Затова и този обред е толкова важен за участието на душата след смъртта.

Молитвите за починалите ни близки са онзи небесен хляб, за който жадуват и с който можем да утешим починалите, а и себе си. Мнозина забелязват, че когато започваме да измолваме покой за новопреставилите се, сърцето ни се успокоява. Непоносимата скръб, която изпитваме след непоправимата загуба, до голяма степен се дължи и на това, че душите на починалите зоват към своите близки за помощ, за молитвена подкрепа. Даването на обяд в деня на погребението, на 40-ия ден и на годишнините от смъртта, раздаването на дрехи на покойника, раздаването на храна и милостиня на бедните на Задушница и в съботните дни за „Бог да прости“ имат същия смисъл. Най-силна е молитвата за починалите по време на светата Литургия, когато частиците, извадени за живи и мъртви, се потапят в Кръвта Господня с думите: „Умий, Господи, греховете на тук поменатите със Своята честна Кръв по молитвите на Твоите светии.“ Тези молитви са особено необходими през първите 40 дена, когато душата на починалия странства по пътищата към вечните селения. Благодарение на тези молитви мнозина умрели в покаяние, но не успели да го проявят в пълнота по време на живота си, са били освободени от душевните терзания и са получили успокоение.

Свети Григорий Богослов учи: „Светото жертво-приношение на Христа, нашата спасителна Жертва, носи голяма полза за душите дори след смъртта, при условие, че греховете им могат да бъдат простени в бъдещия живот. Затова понякога душите на умрелите молят да им бъде отслужена литургия... Естествено по-надеждно е сами да направим това, което можем през живота си, а не да се надяваме други да го направят за нас след смъртта.“ В житията на светиите и подвижниците са описани много случаи, в които чрез видения (обикновено насън) се разкрива каква е задгробната участ на даден човек и как тя се променя по силата на молитвената подкрепа на живите. Разбира се, тези видения не бива да се схващат буквално, а като символичен израз на духовното състояние на душите.

Тук логично възниква въпросът: щом като Църквата може да постигне спасението ни след смъртта,

защо да се трудим приживе да живеем праведно?

Молитвите за починали са възможни само ако починалият е член на Църквата Христова и приживе е съблюдал двете най-важни заповеди: обичай Бога и обичай ближния. Ако човек приживе не е изградил силни връзки на любов, не би могъл да разчита, че някой ще го обича след смъртта, ще плаче за него, ще се моли за покой на душата му и ще приканва Църквата да се моли за него. Ако приживе сърцето не е скланило към доброто, честното, истинното, никой и нищо не може пряко волята му да го приведе към Бога. Молитвата на Църквата не може да спаси онези, които не искат спасение и през живота си сами не са полагали никакви усилия за това. В известен смисъл молитвите на Църквата и на отделните християни за умрелите са резултат от живота им преди смъртта - за тях никой нямаше да се моли, ако приживе не са направили нещо, с което да вдъхновят тези молитви.

Ако някой е умрял не-кръстен, ако някой цял живот е похулвал Бога, а в смъртния си час е останал неразкаян, неизповядан, непричастен, ако сме оставили покойник неопят или сам е посегнал на живота си, то такива покойници са наистина достойни за окайване. Скръбта ни за тях е основателна, но и в тези случаи трябва да направим всичко, каквото зависи от нас, за да облекчим съдбата им, с вярата, че за Бога няма нищо невъзможно. Макар Църквата да не поменава такива на Божествената литургия, християните могат да се молят за тях при частните си домашни молитви, но съобразно наставленията на опитни в духовния живот хора.

Ето една молитва, завещана ни от Оптинския старец Леонид: „Помилуй, Господи, ако е възможно, душата на Твоя раб (името), който отиде във вечния живот в отстъпление от Светата Твоя Православна Църква! Твоите съдби са неизследими. Не ми поставяй в грях тази моя молитва. Но да бъде светата Ти воля!“

Първо в някои русенски храмове, а впоследствие и в други градове от известно време беше подета една твърде

интересна инициатива

Вместо на Задушница да се трупат в храма и по гробищата купища храна, голяма част от която се похабява, енорияшите събират сумата, която са определили да пожертват в памет на мъртвите и с тези средства подпомагат бедстващи хора от енорията и града.

Инициативата е добра, защото се съблюдава смисълът на жертвата в памет на починалите за „Бог да прости“ душите им и тази жертва действително достига до най-нуждаещите се.

Разбира се, това не бива да се прави своеволно, а с благословението на енорийския свещеник и под негово ръководство.

Автор: Александра Карамихалева

взето от: www.dveribg.net